

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 429/2024-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditsa a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného MALICH advokátska kancelária, s.r.o., Dunajská 25, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Pavol Malich, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV (predtým Okresného súdu Bratislava III) a Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. PK-25C/95/2004 a odvolacích konaniach takto

r o z h o d o l :

- Postupom Mestského súdu Bratislava IV (pôvodne Okresného súdu Bratislava III) v konaní vedenom pod sp. zn. PK-25C/95/2004 a postupom Krajského súdu v Bratislave v súvislosti s rozhodovaním o opravných prostriedkoch v konaní vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. PK-25C/95/2004 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Krajskému súdu v Bratislave **p r i k a z u j e** v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/32/2024 konať bez zbytočných prietahov.
- Sťažovateľovi **p r i z n á v a** primerané finančné zadosťučinenie v sume **5 000 eur**, ktoré mu **j e p o v i n n ý** zaplatiť Mestský súd Bratislava IV, a v sume **3 000 eur**, ktoré **j e** mu **p o v i n n ý** zaplatiť Krajský súd v Bratislave do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Mestský súd Bratislava IV a Krajský súd v Bratislave **s ú p o v i n n é** spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **468,93 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

Odôvodnenie :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia v konaní vedenom pod sp. zn. PK-25C/95/2004 a súvisiacich odvolacích konaniach. Sťažovateľ navrhuje prikázať krajskému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/32/2024 konať bez zbytočných prietahov, priznať mu primerané finančné zadostučinenie v sume 25 000 eur a trovy konania.

2. Ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 429/2024 z 10. septembra 2024 prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že v právnej veci žalobcov [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) proti sťažovateľovi ako žalovanému o zaplatenie sumy 32 311,21 eur s príslušenstvom bola na Okresnom súde Pezinok podaná 21. mája 2004 žaloba (neskôr postúpená Okresnému súdu Bratislava III), ktorou sa žalobca proti sťažovateľovi domáhal vrátenia údajného bezdôvodného obohatenia vyplývajúceho z údajne neplatnej zmluvy o predaji časti podniku, a to na základe neúspechu spoločného podnikania sťažovateľa a žalobcu, keď žalobca argumentuje zmluvou o predaji podniku o tichom spoločenstve o budúcej spoločenskej zmluve o založení spol. s r. o. Súdne konanie v súčasnosti prebieha na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. PK-25C/95/2004 a dosiaľ nebolo právoplatne ukončené. Zo strany všeobecných súdov boli vydané tieto rozhodnutia:

- rozsudok okresného súdu z 3. apríla 2006, ktorým žalobu zamietol a zaviazal žalobcu nahradiť sťažovateľovi trovy konania,

- rozsudok krajského súdu sp. zn. 6Co/220/06 z 29. mája 2008, ktorým potvrdil prvoinštančné rozhodnutie v časti týkajúcej sa neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku, zároveň zrušil prvoinštančné rozhodnutie v časti o zaplatenie sumy 32 311,21 eur s príslušenstvom a v časti o náhrade trov konania a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie,

- rozsudok okresného súdu z 12. decembra 2013, ktorým opätovne žalobu zamietol a zároveň zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania,

- rozsudok krajského súdu č. k. 14Co/155/2014-637 z 31. januára 2020, ktorým znova zrušil rozsudok prvoinštančného súdu z dôvodu, že údajne nevyšvetlil, z akých záverov vychádzal v otázke nedôvodnosti nároku žalobcu, preto vec vrátil súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie,

- rozsudok okresného súdu z 22. marca 2022, ktorým zaviazal sťažovateľa na zaplatenie istiny v sume 32 311,21 eur s príslušenstvom žalobcovi.

4. V súčasnosti je predmetný súdny spor vedený na krajskom súde pod sp. zn. 14Co/32/2024 na základe odvolania žalobkyne a odvolania sťažovateľa. Spis bol odvolaciemu súdu postúpený 2. apríla 2024 a zatiaľ nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté.

5. Všeobecné súdy konali dlhodobo a opakovane s priet'ahmi, na čo upozorňovali obe strany sporu. V napadnutom konaní možno konštatovať priet'ahy predovšetkým v druhom prvoinštančnom konaní trvajúcim viac ako päť rokov a tiež v druhom odvolacom konaní, keď krajský súd rozhodol po takmer šiestich rokoch.

6. Konajúce súdy dosiaľ nerozhodli o žalobe podanej 21. mája 2004 vydaním právoplatného rozhodnutia, t. j. po viac ako 20 rokoch od začatia súdneho konania nerozhodli vo veci samej. Vzhľadom na súčasný stav veci je zjavné, že napadnuté konanie nebude definitívne skončené ani v dohľadnej dobe.

7. Podľa sťažovateľa nejde o zložitú právnu vec, keďže podstatou súdneho sporu je otázka výkladu jednotlivých ustanovení zmluvy a posúdenie údajných nárokov žalobcu z nej vyplývajúcich.

II.

Vyjadrenie krajského súdu a mestského súdu

II.1. Vyjadrenie krajského súdu:

8. Krajský súd k sťažnosti uviedol, že v predmetnej veci nie je rozhodnuté o podanom odvolaní, vec napadla odvolaciemu súdu 2. apríla 2024. Následne bola zákonná sudkyňa práceneschopná, čerpala dovolenku a rehabilitácie.

9. V senáte 14Co bolo v januári 2021, keď odišla zo senátu zodpovedná predsedníčka senátu JUDr. Darina Kuchtová, nevybavených 510 vecí, a preto senát vybavuje prednostne staršie, skôr predložené veci. V súčasnej dobe sa vybavujú veci predložené v roku 2019 a 2020. Krajský súd poukázal na časté zmeny v zložení senátu 14Co, ktoré spôsobili vysoký počet nerozhodnutých vecí, a to predložených od roku 2014, ktoré bolo potrebné vybavovať podľa dátumu ich predloženia.

10. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že nebol urobený doteraz žiaden úkon v danej veci a doteraz nie je právoplatne rozhodnuté, tak úkony súvisiace s predložením veci odvolaciemu súdu robí súd prvej inštancie podľa § 373 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V danej veci na odvolacom súde senát neurobil doteraz žiadne iné úkony, pretože to vzhľadom na obsah spisu nebolo potrebné, okrem rozhodnutia vo veci, ku ktorému doteraz z uvedených dôvodov nedošlo. V súčasnej dobe senát vybavuje veci z roku 2019 a nasledujúcich rokov a následne sa bude zaoberať vecou sťažovateľa s prihliadnutím na poradie a čas predloženia veci odvolaciemu súdu.

11. Predmetnú sťažnosť vo vzťahu ku konaniu na krajskom súde nepovažuje za dôvodnú.

II.2. Vyjadrenie mestského súdu:

12. Mestský súd sa stotožnil s vyjadrením zákonného sudcu, ktorému bol spis pridelený 5. marca 2019. K priebehu napadnutého konania sudca uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol meritórne už 12. decembra 2013 rozsudkom, proti ktorému žalobcovia podali odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol 31. januára 2020 zrušujúcim uznesením.

13. Pokiaľ ide o postup súdu po pridelení predmetného spisu, sudca uviedol, že súd následne doručoval stranám zrušujúce uznesenie krajského súdu č. k. 14Co/l 55/2014-637 z 31. januára 2020 a vo veci nariadil termín pojednávania na 23. november 2020. Právny zástupca žalobcov navrhol konanie prerušiť do skončenia dovolacieho konania v súvislosti s konaním vedeným na Okresnom

súde Bratislava III pod sp. zn. 23Cb/9/2009 a súčasne žiadal o odročenie pojednávania, čomu súd vyhovel uznesením z 22. februára 2021, ktorým prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 23Cb/9/2009. Uvedené procesné rozhodnutie odvolací súd 31. mája 2021 zrušil a spis vrátil okresnému súde 15. júla 2021. Následne bol nariadený termín pojednávania na 9. december 2021, ktoré bolo odročené na 22. marec 2022, keď súd vo veci meritórne rozhodol. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalobcovia, ako aj sťažovateľ, ktorý súčasne požiadal o priznanie oslobodenia od súdneho poplatku za odvolanie. Uznesením zo 17. októbra 2023 bolo sťažovateľovi priznané oslobodenie od súdneho poplatku za odvolanie v rozsahu prevyšujúcom sumu 500 eur. Mestský súd predložil spis na rozhodnutie o odvolaniach krajskému súde predkladacou správou z 28. marca 2024.

14. Vzhľadom na už uvedenú rozhodovaciu činnosť súdu, početné procesné úkony súdu a procesných strán, ktoré sa týkajú porozsudkovej agendy, a s nimi spojené doručovacie a vyrubovacie úkony vyššej súdnej úradníčky, pričom tieto úkony sú v predmetnom spore duplicitné vzhľadom na oboma stranami podané odvolania a návrh žalovaného na oslobodenie od súdneho poplatku, súd zastáva názor, že v posudzovanom právnom spore od roku 2020 (keď odvolací súd zrušil v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie) konal plynulo.

15. So zreteľom na dátum ústavnej sťažnosti je zrejmé, že vo vzťahu k postupu tunajšieho súdu z hľadiska namietaných prieťahov a nečinnosti v konaní je sťažnosť nedôvodná, keďže súdny spis bol predložený odvolaciemu súde viac ako štyri mesiace pred podaním ústavnej sťažnosti.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

17. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k obsahu totožnému právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

18. V konkrétne posudzovanej veci sťažovateľa ústavný súd podľa už uvedených kritérií nepostupoval (m. m. I. ÚS 7/2022, IV. ÚS 170/2023), a to vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania, ktorá ku dňu prerokovania ústavnej sťažnosti v merite dosahuje obdobie 20 rokov

bez právoplatného skončenia, čo nepochybne vedie k záveru o existencii extrémnych prietahov. Ani právne či skutkovo náročnejší spor nesmie trvať v právnom štáte takúto dlhú dobu, lebo dôveryhodnosť justície tak trpí zásadným spôsobom. Z ústavnoprávneho hľadiska je (už samo osebe) neakceptovateľné, aby konanie vo veci trvalo 20 rokov (m. m. IV. ÚS 160/03, IV. ÚS 19/04, IV. ÚS 134/2013). Takéto extrémne dlhé konanie zo strany všeobecného súdu *prima facie* odôvodňuje vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a rovnako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vo vzťahu k strane, ktorá je subjektom takéhoto konania (m. m. I. ÚS 7/2022).

19. Ústavný súd vo vzťahu k postupu súdov v napadnutom konaní preto konštatuje, že už zo samotnej dĺžky vedeného sporu (obdobie dosahujúce 20 rokov) možno vyvodiť, že vo veci konajúce súdy nerešpektovali zásadu rýchlosti a efektívnosti súdneho konania a spôsobili tak extrémne prietahy, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné (m. m. I. ÚS 7/2022, IV. ÚS 170/2023).

20. Ústavný súd tiež zohľadnil, že napadnuté konanie (vo vzťahu k postupu súdu prvej inštancie) už bolo predmetom jeho posúdenia na základe ústavnej sťažnosti žalobcov, o ktorej prvýkrát rozhodol nálezom sp. zn. I. ÚS 350/2013 z 11. septembra 2013 (vyslovil porušenie ich práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov a priznal im finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur a trovy konania) a druhýkrát nevyhovujúcim nálezom sp. zn. II. ÚS 200/2021 z 30. septembra 2021, keď v posudzovanom relevantnom úseku konania bola ich právna vec v zásadnom období na odvolacom súde, ktorý ako porušovateľ a neoznačili.

21. V napadnutom konaní teda došlo k prietahom v konaní v postupe mestského súdu (a jeho právneho predchodcu), ako aj krajského súdu, čo ústavný súd vyhodnotil ako porušenie sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ústavný súd v tomto prípade vyslovil porušenie označených práv zo strany súdu prvej inštancie aj zo strany odvolacieho súdu, pretože s ohľadom na celkový priebeh napadnutého konania bol postup týchto súdov vzájomne prepojený. Súd prvej inštancie vydal vo veci tri rozsudky, odvolací súd vo veci rozhodol dosiaľ dvakrát, aktuálne (od 2. apríla 2024) prebieha tretie odvolacie konanie, ktoré podľa odvolacieho súdu nebude v dohľadnej dobe skončené. V konečnom dôsledku teda z pohľadu ústavného súdu rozhodujúceho o ústavnej sťažnosti bolo potrebné zodpovednosť za prietahy v 20-ročnom napadnutom konaní pripočítať obom súdom. Aj napriek už uvedenému ústavný súd, vychádzajúc z obsahu súdneho spisu, konštatuje zásadnejší podiel mestského súdu na celkovej dĺžke napadnutého konania (v trvaní približne 12 rokov), a to predovšetkým v období po prvom zrušujúcom rozhodnutí krajského súdu, čo ústavný súd zohľadnil pri určení výšky finančného zadosťučinenia. Pokiaľ ide o druhé odvolacie konanie trvajúce šesť rokov (od 12. marca 2014 do 4. marca 2020), ústavný súd konštatuje, že k jeho predĺženiu došlo aj v dôsledku prerušenia tohto konania uznesením krajského súdu z 10. marca 2015, a to do skončenia súvisiaceho dovolacieho konania v súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 23Cb/9/2009, ktoré však bolo ukončené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/20/2015 z 29. novembra 2016, teda odvolací súd napriek odpadnutiu dôvodu prerušenia konania nekonal ďalšie tri roky.

22. Ústavný súd v okolnostiach prípadu vzhľadom na extrémnu dĺžku konania zvolil prístup prieskumu a posúdenia celkovej dĺžky trvania prietahov na oboch inštanciách súdov z dôvodu,

že aj EŠLP posudzuje konanie ako jeden celok a prístup, pri ktorom sa neposudzuje konanie ako jeden celok, resp. sa neposudzuje celková dĺžka konania, považuje EŠLP za príliš formalistický, ktorý nie je v súlade so zárukami čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozsudok z 13. 10. 2009 vo veci Kiš proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 3673/05; rozsudok z 26. 6. 2009 vo veci Gajdoš proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 19304/04, rozsudok z 8. 10. 2013 vo veci Frigo proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16111/11, rozsudok EŠLP z 31. 8. 2018 vo veci Balogh proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 35142/15, porovnaj tiež III. ÚS 694/2016, č. 22/2017, ZNaU, I. ÚS 123/2015, III. ÚS 603/2021, III. ÚS 40/2023 a i.). Pri posudzovaní vecí ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy ústavný súd však koná proti konkrétnemu porušovateľovi práv sťažovateľa v čase podania ústavnej sťažnosti, teda nekoná proti Slovenskej republike, ako to je v konaní pred EŠLP. Ústavný súd však pri konkrétnych okolnostiach úplne nevyklučuje aj spočítavanie dĺžky konania u rôznych porušovateľov (napr. IV. ÚS 81/2019, I. ÚS 103/2019, I. ÚS 282/2019), ako to je aj v tomto konkrétnom prípade.

23. Vo vzťahu k tvrdeniu krajského súdu (ktorý reagoval len na aktuálne vedené odvolacie konanie) upriamujúceho pozornosť na nedostatočné (resp. často menené) personálne obsadenie súdu a vysoký počet nevybavených vecí ústavný súd opakovane judikuje, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ak oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02, III. ÚS 548/2023). Ústavný súd v tejto veci navyše zdôrazňuje, že právna vec sťažovateľa sa na odvolacom súde nachádza už po tretíkrát, čo odôvodňuje záver, že mu je daná problematika známa, čo súčasne zvyšuje naliehavosť prijatia konečného rozhodnutia.

24. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK-25C/95/2004 a tiež postupom krajského súdu v súvislosti s rozhodovaním o opravných prostriedkoch v konaní vedenom na mestskom súde pod sp. zn. PK-25C/95/2004 porušené (bod 1 výroku tohto nálezu).

25. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd v napadnutom súdnom konaní zistil porušenie označených práv sťažovateľa, ktorého právna vec sa v súčasnosti nachádza na krajskom súde, ktorý vo veci dosiaľ nerozhodol, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Finančné zadost'učinenie

26. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

27. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie

vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

28. Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Zároveň sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadost'učinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej z dôvodu porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou.

29. Sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadost'učinenie spolu v sume 25 000 eur. Ústavný súd považoval sťažovateľom uplatnenú sumu za neprimeranú a priznal mu finančné zadost'učinenie vo výške spolu 8 000 eur, pričom sumu 5 000 eur má zaplatiť mestský súd a sumu 3 000 eur má zaplatiť krajský súd (bod 3 výroku tohto nálezu).

30. V prevyšujúcej časti ústavnej sťažnosti týkajúcej sa finančného zadost'učinenia teda ústavný súd sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

31. Ústavný súd priznal sťažovateľovi [§ 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 468,93 eur. Pokiaľ ide o priznanú výšku nároku, bol viazaný návrhom sťažovateľa, inak by mu patril nárok na náhradu trov konania v rozsahu 856,75 eur s daňou z pridanej hodnoty.

32. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2024 je 343,25 eur a hodnota režijného paušálu je 13,73 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu).

33. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia sú mestský súd spoločne a nerozdielne s krajským súdom povinné uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2024

Libor Duľa
predseda senátu